

Od autorky bestsellerovej série
Ako nájsť vraha

**PREŽIJÚ
PIATI**

**HOLLY
JACKSON**

PREŽIJÚ PIATI

Holly Jackson
je autorka týchto kníh:

séria Ako nájsť vraha

AKO NÁJSŤ VRAHA. PRÍRUČKA PRE DOBRÉ DIEVČATÁ
DOBRÉ DIEVČATÁ KONČIA ZLE
KTO DRUHÉMU HROB KOPE

PREŽIJÚ
PIATI

HOLLY JACKSON

slovar

All rights reserved including the right of reproduction
in whole or in part in any form.

This edition published by arrangement with Random House Children's Books,
a division of Penguin Random House LLC.

Text copyright © 2022 by Holly Jackson

Jacket art copyright © 2022 by Christine Blackburne

Map copyright © 2022 by Mike Hall

Jacket design by Casey Moses

Translation © Dominika Weinstock 2023

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2023

ISBN 978-80-556-6101-8

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat
ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými,
alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve
prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému
a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Prvé slovenské vydanie

Z anglického originálu *Holly Jackson: Five Survive*,

ktorý vyšiel vo vydavateľstve Delacorte Press,

an imprint of Random House Children's Books,

a division of Penguin Random House LLC, New York 2022,

preložila Dominika Weinstock.

Zodpovedná redaktorka Františka Gibalová

Editorka Dana Brezňanová

Vydalo Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava v roku 2023.

Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava

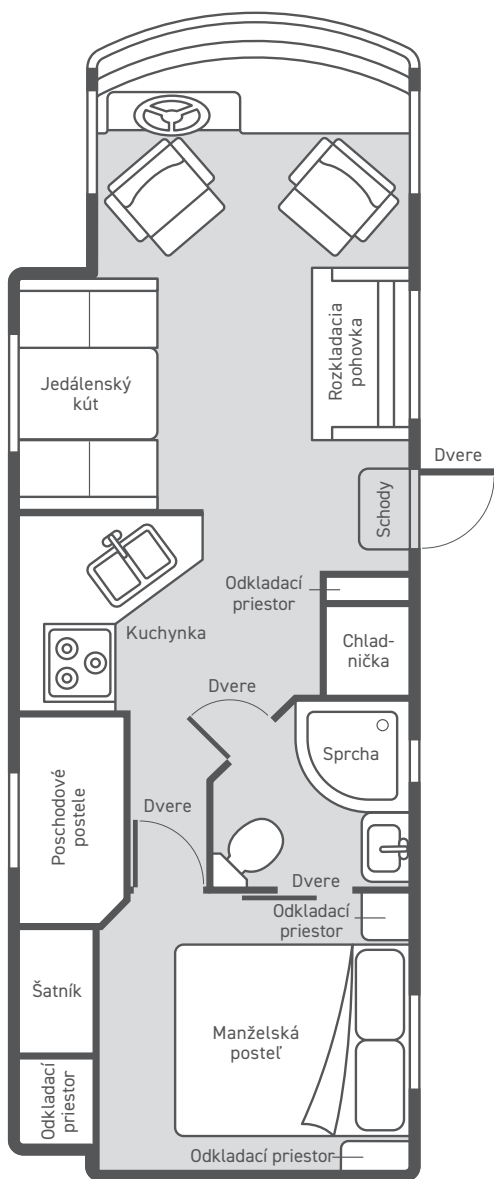
Tlač FINIDR, s. r. o., Český Těšín

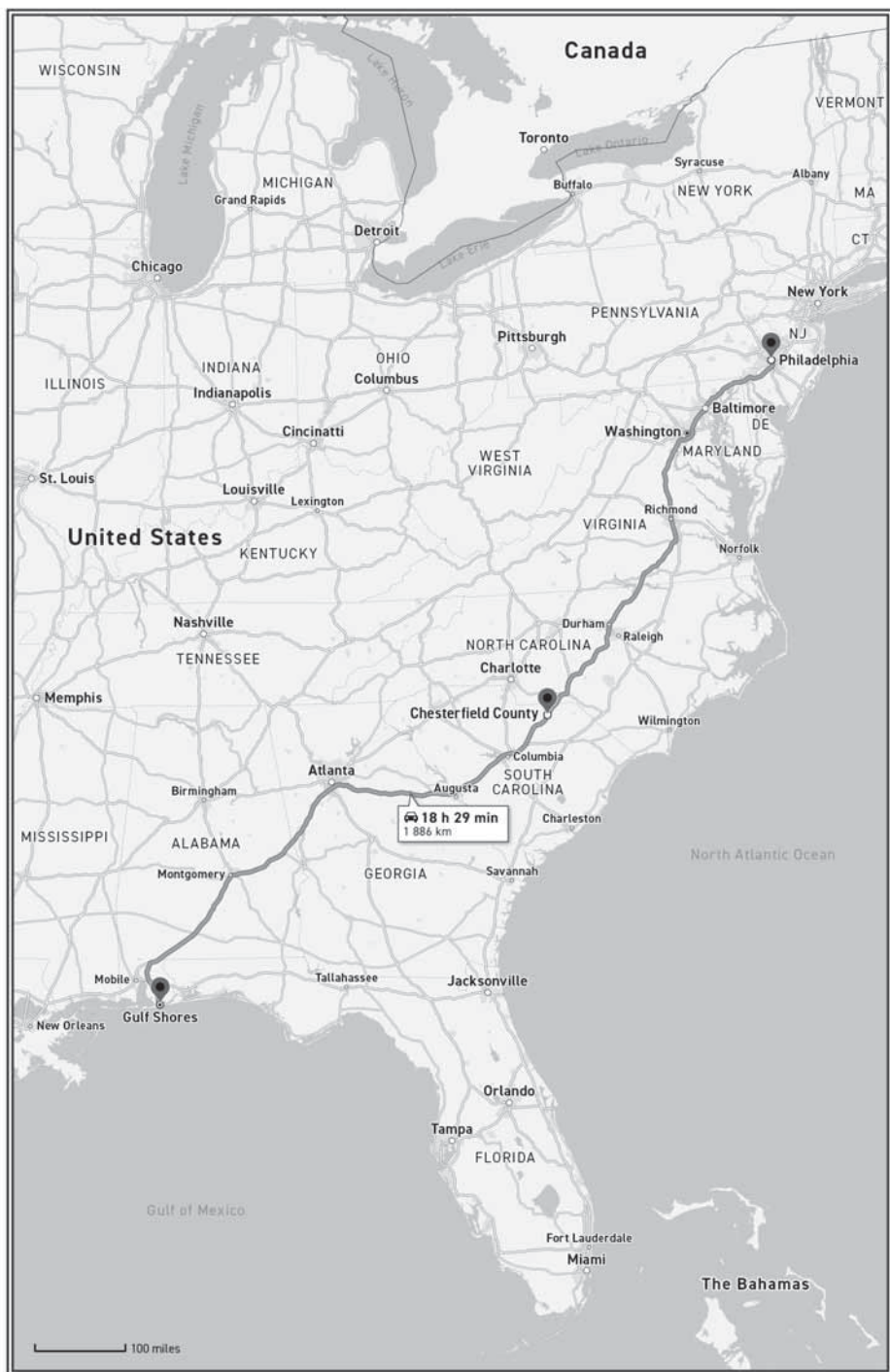
10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

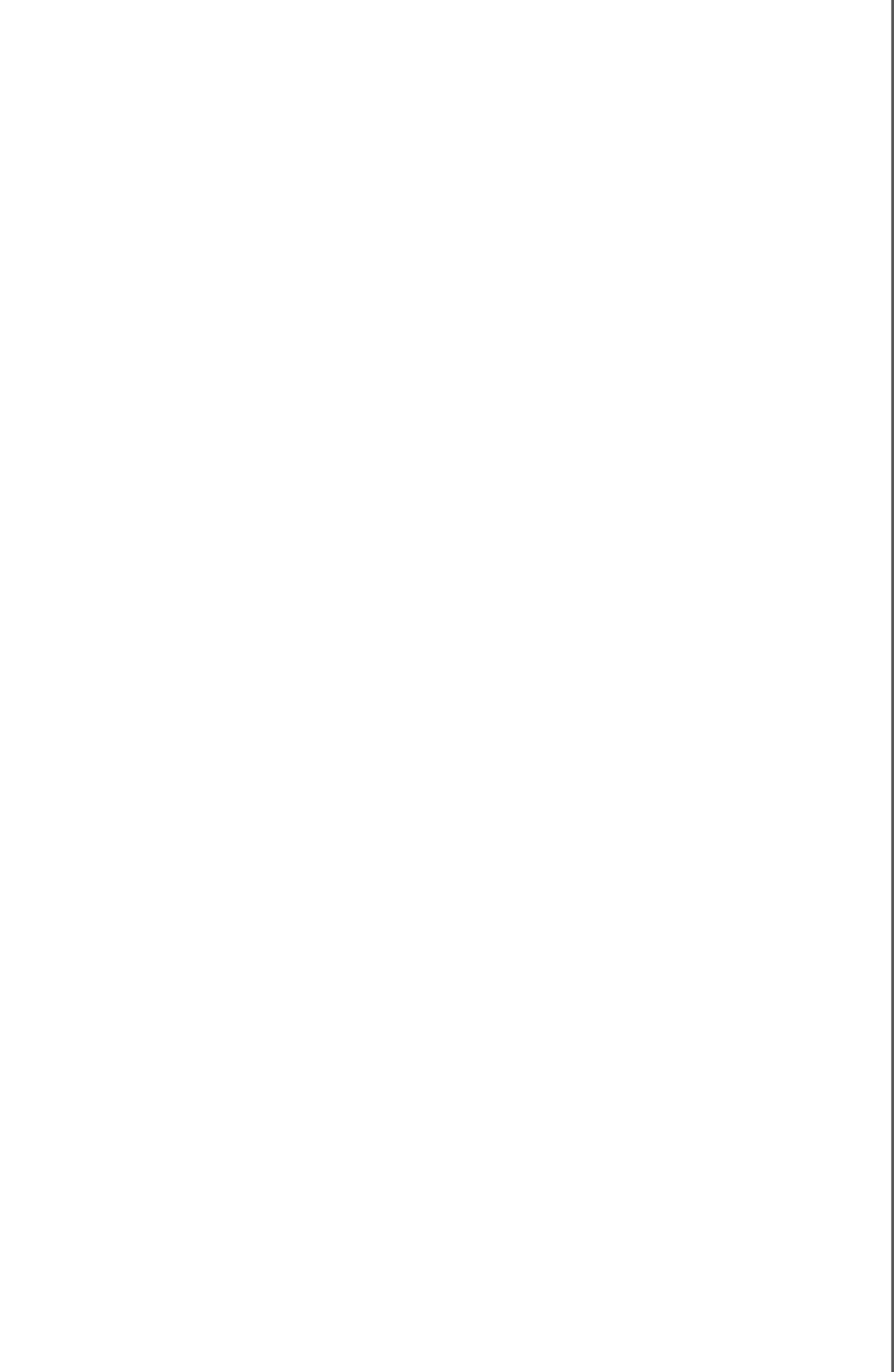
www.slovart.sk

*Harrymu Collisovi,
ktorý je vo veku sto rokov asi najstarším
čitateľom young adult kníh na svete...*

PÔDORYS MODELU GETAWAY VISTA 2017 31B

22:00

JEDEN

Tu a nie tu. Červená a čierna. V jednej chvíli tam, v ďalšej preč. Jej tvár v skle. Strácala sa vo svetle prichádzajúcich reflektorov, znova sa objavila, keď bola vonku tma. Zase preč. Okno si prisvojilo jej tvár. Dobre, nech si ju nechá. Späť, ani okno ju nechcelo.

Redin odraz hľadel cez ňu, no sklo a tma ju nezachytili úplne správne, rozmazali detaily. Hlavné črty sedeli: príliš bledá pokožka a široko posadené tmavomodré oči, ktoré nepatrili len jej. *Tak veľmi sa podobáte*, počúvala kedysi, častejšie, ako by sa jej bolo páčilo. Teraz to nechcela počuť už vôbec, ani na to pomyslieť. A tak odvrátila pohľad od svojej tváre, ich tváre, a obe ignorovala. Ale ignorovať niečo bolo ťažšie, ak to človek robil naschvál.

Red sa preto začala pozerat' radšej na autá vo vedľajšom pruhu pod nimi. Niečo sa jej na nich nezdalo; stadiaľto zhora sa autá zdali menšie, no Red sa necítila väčšia. Sledovala, ako ich pomaly predchádza modrý sedan, a očami mu v tom pomáhala, posúvala ho vpred. Nech sa páči, kamoš. Predbehni tú deväťapolmetrovú plechovku ženúcu sa po autostráde. Zvláštne slovo, keď sa nad tým človek zamyslel; hnať sa po *autostráde*, keď *štrádovať* znamená vykračovať si.

„Red?“ Hlas oproti prerušil jej myšlienky o autostrádach a štrádovaní. Maddy na ňu hľadela v tmlenom osvetlení interiéru, okolo pieskovohnedých očí sa jej spravili vrásky. Pod stolom ju zľahka štvchla nohou do písťaly. „Zabudla si, že hráme?“

„Nie,“ odvetila Red, ale áno, zabudla. Čo to vlastne hrali?

„Dvadsať otázok,“ povedala Maddy, akoby jej dokázala čítať myšlienky. Veď sa aj poznajú celý život; Red má len sedemmesačný náskok a veľa s ním teda neurobila. Možno sa Maddy za ten čas, niečo vyše sedemnástich rokov, naučila čítať jej myšlienky. Red naozaj dúfala, že nie. Týkali sa vecí, o ktorých sa nikto nikdy nesmie dozvedieť. Nikto. Dokonca ani Maddy. Najmä nie Maddy.

„Hej, viem,“ povedala Red a pohľad jej zablúdil na druhú stranu karavanu, k dverám a rozkladacej pohovke – momentálne nerozloženej –, kde dnes budú s Maddy spať. Red si nevedela spomenúť, ktorú stranu postele má Maddy radšej. Sama totiž nedokázala zaspať, ak nebola na ľavej, no kým sa snažila nájsť odpoveď v Maddiných myšlienkach, pohľadom vonku zachytila zelenú tabuľu, ktorá preletela ponad čelné sklo.

„Na tej značke bolo napísané Rockingham, nemáme čoskoro zísť z tejto cesty?“ spýtala sa Red, ale nie dosť nahlas, aby ju počuli úplne vpredu, kde by sa tá otázka zišla viac. Aj tak sa pravdepodobne mýlila, najlepšie bude, ak nepovie nič. Po tejto ceste šli už asi hodinu, z I-73 sa stala I-74 a tá sa potom bez veľkých fanfár zmenila na US 220.

„Red Kennyová, sústreď sa.“ Maddy luskla prstami, na tvári náznak úsmevu. Nikdy sa jej však nespravili vrásky pri ústach, dokonca ani pri tom najširšom úškrne. Smotanová pokožka, mäkká a sviežejšia, ako mala právo byť. Redine pehy pri nej vy-

nikli ešte väčšmi, keď na fotkách stáli bok po boku. A to doslova, pretože boli takmer rovnako vysoké, až po samý vrch vlasov, hoci Red ich mala tmavoplavé a Maddy svetlohnedé, delil ich len odtieň či dva. Red ich vždy nosila v gumičke, padavú ofnu si vpredu zastrihla kuchynskými nožnicami. Maddine boli rozpustené a učesané, konččky také mäkké, o akých Red mohla len snívať. „Ja kladiem otázky, ty myslíš na osobu, miesto alebo vec,“ pripomenula jej Maddy.

Red pomaly prikývla. No, ak aj Maddy rada spáva naľavo, aspoň nie sú na poschodovej posteli.

„Už som ti položila sedem otázok,“ dodala Maddy.

„Super.“ Red si nepamätala svoju osobu, miesto ani vec. Ale vážne, cestujú už celý deň, vyrazili z domu asi pred dvanástimi hodinami, nenahrali sa už dosť cestovných hier? Red sa nevedela dočkať, kedy bude po všetkom, aby sa mohla konečne vyspať, nezáleží na tom, či naľavo alebo napravo. Len nech je po tom. Do Gulf Shores by mali doraziť zajtra asi o takomto čase, majú sa tam stretnúť so zvyškom priateľov, taký bol plán.

Maddy si odkašľala.

„Pripomeň mi, čo som ti odpovedala?“ požiadala ju Red.

Maddy vydýchla, nevedno, či sa to blížilo k povzdychu alebo smiechu. „Bola to osoba, žena, nie vymyslená,“ vyratúvala na prstoch. „Niekto, koho poznám, ale nie je to Kim Kardashian ani ty.“

Red sa zahľadela hore, prehľadávala prázdne zákutia vlastnej mysle a snažila sa spomenúť si. „Nie, prepáč,“ vzdychla, „vyšumelo mi to.“

„Dobre, tak začneme odznova,“ navrhla Maddy, ale v tej chvíli sa z malej kúpeľne vypoťácal Simon a zachránil Red pred

ďalšou Organizovanou zábavou™. Karavan zrýchľil a dvere sa odrazili späť doňho.

„Simon Yoo, celý ten čas si bol tam?“ spýtala sa Maddy znechutene. „My sme zatiaľ stihli dve kolá.“

Simon si odhrnul čierne, mierne vlnité vlasy z tváre a roztrasene si priložil prst k perám. „Psst, dámy o tom nehovoria.“

„Tak aspoň zavri dvere, bože.“

Zavrel, ale nohou, asi aby tým niečo dokázal, a takmer ho prekotilo, ako sa hnali po autostráde z pruhu do pruhu, keď predbiehali autá. Nemali by z nej čoskoro zísť? Možno by sa Red mala ozvať, ale momentálne sledovala, ako sa Simon prediera dopredu a podopiera sa o malý kuchynský pult za ňou. Jediným nemotorným pohybom vklzol na lavicu vedľa nej a kolenami narazil do stola.

Red ho skúmala: zrenice v tmavých okrúhlych očiach boli príliš veľké a na modrozelenom tričku Eagles mal usvedčujúci mokrý flak.

„Už si opitý,“ povedala takmer obdivne. „Myslela som, že si mal len nejaké tri pivá.“

Simon sa prisunul bližšie, aby jej zašepkal do ucha, a Red v jeho dychu zacítila ostrý kovový pach. Nedokázala si ho nevšimnúť; podľa neho vedela, kedy jej otec klame. *Nie, Red, dnes som nepil, prisahám.* „Psst,“ zašepkal Simon, „Oliver priniesol tequilu.“

„A ty si si iba tak nalial?“ spýtala sa Maddy, lebo ho počula.

Namiesto odpovede zovrel Simon ruky do pästí, zdvihol ich do vzduchu a zakričal: „Jarné prázdniny, bejby!“

Red sa zasmiala. Inak, mohla by sa Maddy skrátka spýtať, či by jej dnes nevadilo spať na pravej strane, alebo aj celý týždeň. Stačilo sa len spýtať.

„Oliver nemá rád, keď mu niekto siaha na veci,“ poznamenala Maddy potichu a ponad plece hodila pohľad na brata, ktorý sedel iba pár krokov za ňou na sedadle spolujazdca, hral sa s rádiom a rozprával sa s Reynou, ktorá šoférovala. Za Oliverom a Reynou stál Arthur, a keď zachytil Redin pohľad, usmial sa na ňu. Alebo sa možno usmieval na Simona.

„Hej, je to môj karavan, mám nárok na všetko, čo je v ňom,“ zaštikútal Simon.

„Patrí tvojmu strýkovi.“ Maddy cítila potrebu opraviť ho.

„Nemal si dnes šoférovať aj ty?“ spýtala sa ho Red. Pôvodne si mali šoférovanie spravodlivo podeliť všetci šiesti. Ponúkla sa na prvú dvojhodinovú službu, aby to mala z krku, vyviezla ich z Filadelfie a kúsok po I-95, kým sa nezastavili na obed. Arthur s ňou sedel po celý čas a pokojne ju navigoval, akoby vedel, kedy stráca pozornosť alebo kedy panikári, že karavan je príliš veľký a všetko odtiaľto zhora vyzerá také malé. Evidentne tu všetci dokázali čítať myšlienky. Ale Arthura poznala asi len šesť či sedem mesiacov, nebolo to fér.

„Vymenili sme sa s Reynou,“ vyhlásil Simon, „kvôli tým pivám, ktoré som už vypil.“ Šibalsky sa usmial. Simonovi sa vždy zo všetkého podarilo vyviaznuť bez ujmy, bol ozaj vtipný a prešibaný. Človek sa naňho nedokázal dlho hnevať. Teda okrem Maddy, ak sa naozaj snažila.

„Mimochodom, Reyna je fakt fajn,“ zašepkal Simon Maddy, akoby o priateľke svojho brata niekedy tvrdila opak. No usmiala sa a ticho prisvedčila, hodila pohľad na párik, ktorý bol dokonalý dokonca aj od chrbta.

Rozhovor uviazol; teraz bol pravý čas spýtať sa, skôr než Red zabudne.

„Hej, Maddy, čo sa týka tej rozkladacej pohovky...“

„... doriti!“ zasyčal Oliver spredu, znelo to hnusne. „Tu máme zísť. Preraď sa, Reyna. Hneď! HNEĎ.“

„Nemôžem,“ namietla Reyna nervózne, zatiaľ čo kontrolovala spätné zrkadlá a vyhodila smerovku.

„Uhnú sa ti, sme väčší, len choď,“ naliehal Oliver a načiahol sa, akoby chcel chytiť volant on sám.

Škreklavý zvuk, ktorý však nevydal karavan, ale Reyna, keď sa s mohutným autom preradila do vedľajšieho pruhu. Nahnevaný Chevrolet zatrúbil a muž za volantom na nich z okna vystrčil prostredník. Red predstierala, že ho chytila a vložila si ho do náprsného vrecka modro-žltej kockovanej košele, kde si ho uchová naveky.

„Pohyb, pohyb, pohyb,“ štekal Oliver, Reyna znova zabočila doprava a zišla z autostrády práve včas. Ďalšie trúbenie, tentoraz od zúrivej Tesly, ktorú nechali za sebou na diaľnici.

„Mohli sme skrátka zísť na ďalšej odbočke a vyriešiť to potom. Na to sú predsa mapy na Googli,“ povedala Reyna a spomalila. Hlas mala zvláštne pridusený, akoby sa snažil uniknúť cez zaťaté zuby. Red ešte nikdy nevidela Reynu nervóznou ani nahnevanú, vždy sa len usmievala; širšie zakaždým, keď sa jej pohľad stretol s Oliverovým. Aké to je byť zamilovaný? Nedokázala si to predstaviť; preto ich niekedy pozorovala, učila sa na ich príklade. No Red im mala o tom výjazde povedať už skôr, nie? Takmer celý deň nemusel nikto zvýšiť hlas. Bola to jej vina.

„Prepáč,“ ospravedlnil sa Oliver, zapravil jej husté čierne vlasy za ucho, aby jej mohol stisnúť plece, a nechal na ňom odľachky prstov. „Len chcem doraziť do kempu čím skôr. Všeti sme unavení.“

Red odvrátila zrak, aby mohli byť v tej chvíli sami, teda, natoľko sami, ako sa to v deväťapolmetrovom karavane so šiestimi ľuďmi dalo. Evidentne bol ten polmeter dôležitý, keď ho nemohli zaokrúhliť nadol.

Svet na jej strane karavanu bol znova tmavý. Cestu lemovali stromy, no Red ich cez svoj odraz a druhú tvár, ktorá sa v ňom skrývala, takmer nevidela. Aj od toho musela odvrátiť pohľad, skôr než nad tým začne príliš premýšľať. Nie tu, nie teraz.

Nákladiak pred nimi spomalil, keď prešiel okolo značky obmedzujúcej rýchlosť na päťdesiat, brzdové svetlá zafarbili cestu pred nimi načerveno. Tá farba ju sledovala všade a nikdy neznamenala nič dobré. No cesta šla ďalej a oni po nej.

Počkať, čo sa to vlastne chcela spýtať Maddy?